

Verliefd

Soms is het leven mooi. Zo mooi. De zon schijnt, de lichtgroene blaadjes aan de bomen werpen een zachte schaduw over het gras waar de laatste krokussen wedijveren in schoonheid met allerhande tere familieleden. Links en rechts en boven en achter roepen vinkjes luide dat hun struik toch echt de mooiste is, merels vliegen rond met takjes en pluisjes en 's avonds scharrelen egeltjes door het nog niet gemaaide gras. De wereld straalt en iedereen is aardig en lief en sommigen nog liever dan anderen.... Klappus heeft het flink te pakken.

's Ochtends als hij wakker wordt en 's avonds als hij zijn hoofd neerlegt, in de kantine, in de bus en bij de afwas, hij zou 't willen uitschreeuwen: zie dan toch hoe mooi ze is, hoe lief, hoe vrolijk en bijzonder! Maar Klappus durft niet. Want ze is een akrobaat.

Het hoort niet en het moet niet en het kan niet, minnen en gooien, met dezelfde. Klappus weet het. Hij heeft ze gezien, samen thuis en samen in de les.

In alle maten en soorten.

De beginnende geliefden. Staan in plaats van te vangen plots innig verstrengeld terwijl naast ze hun collega's als rijpe appels neerploffen. Gaan opeens niet meer mee naar de stamkroeg maar hebben ingewikkelde gesprekken in het café waar je nooit komt omdat er oude mannetjes biljarten met sigaren in hun hoofd.

De settlers. Vroeger kon je nog met ze praten over wat belangrijk is in het leven, over vriendschap en verlangen, verre reizen en onbestemde hoogten, de nieuwste film en de leukste buurtsuper.

Nu spreken ze over drukdrukdruk en hypotheeken, autoverzekeringen en huishoudhulpen. En morgen zijn ze gehalveerd of meer, want heeft er een een dikke buik en daarna luiers en striemen en babyzwemmen en kan de ander weer niet komen omdat ze toch weer nodig eens samen kwaliteitstijd moeten inplannen.

De ergsten, de langjarigen die zich nergens meer voor schamen. Die elkaar nog voor de truc is afgelopen roodhoofdig toeschreeuwen dat het echt de schuld is van de ander, die elkaar opzoeken en weer opzoeken terwijl jij je wanhopig afvraagt hoe je in het andere groepje komt waar de spanning niet als derde partner in de truc staat. Is het jullie ook zo'n raadsel waarom pas 's avonds bij de les de mislukte vrijpartij van de vorige avond moet worden uitgevochten? Dat kan toch eerder. 'Bah wat een slappe frieten' of 'het eten is óók al koud' lijken zulke aardige ingangen, als je vooraf bedenkt dat de samenwerking bij de afwas onvoldoende aanknopingspunten biedt voor een stevige scheldpartij.

En tot slot de één na ergsten, de bijna niet meer samens. Maken gewoon openlijk ruzie en lopen elkaar voortdurend voor de voeten omdat ze zijn vergeten dat ze ook met anderen iets zouden kunnen doen. En jij je maar schamen omdat ze tegen jou poeslief doen om het verschil met de bijna niet meer partner te benadrukken.

Klappus weet het. O ja hij weet het. Maar hij kan er niks aan doen. Ze is namelijk ook nog eerlijk en slim en plakt haar eigen banden.